

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **CDZ, a.s., se sídlem v Ostravě, Mariánské Hory, 28. října 438/219**, zast. JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou, se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno, se sídlem v Brně, Koliště 21**, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 3. 7. 2009, č.j. 4446-2/2009-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 24. 7. 2009, č.j. 4333-2/2009-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 24. 7. 2009, č.j. 4443-2/2009-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 24. 7. 2009, č.j. 4444-2/2009-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 24. 7. 2009, č.j. 4445-2/2009-010100-21, **s e z r u š u j í** a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 33.131,- Kč k rukám právní zástupkyně JUDr. Lenky Faltýnové, advokátky, se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobami podanými ke Krajskému soudu v Brně domáhal přezkumu ve výroku citovaných rozhodnutí žalovaného, kterými bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti platebním výměrům Celního úřadu Brno I.

[2] Ve věci sp. zn. 30 Af 1/2012 zdejší soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2009, č.j. 4446-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci dne 9. 7. 2009, a kterým byl přezkoumán platební výměr Celního úřadu Brno I. ze dne 1. 4. 2009, č.j. 2478-05/09-016200-021.

[3] Ve věci sp.zn. 30 Af 3/2012 zdejší soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2009, č.j. 4443-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2009, a kterým byl přezkoumán platební výměr Celního úřadu Brno I. ze dne 1. 4. 2009, č.j. 2470-05/09-016200-021.

[4] Ve věci sp. zn. 30 Af 4/2012 zdejší soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2009, č.j. 4443-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2009, a kterým byl přezkoumán platební výměr Celního úřadu Brno I. ze dne 1. 4. 2009, č.j. 2470-05/09-016200-021.

[5] Ve věci sp. zn. 30 Af 5/2012 zdejší soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2009, č.j. 4444-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2009, a kterým byl přezkoumán platební výměr Celního úřadu Brno I. ze dne 2. 4. 2009, č.j. 2472-05/09-016200-021.

[6] Ve věci sp. zn. 30 Af 6/2012 zdejší soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2009, č.j. 4445-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2009, a kterým byl přezkoumán platební výměr Celního úřadu Brno I. ze dne 1. 4. 2009, č.j. 2476-05/09-016200-021.

II. Obsah žaloby

[7] Žalobce v žalobě k otázce stavení prekluzivní lhůty v důsledku řízení vedeného podle soudního řádu správního namítl, že žalovaný opomíjí, že předchozí postup celních orgánů byl součástí řízení vymáhacího, vedeného proti obchodní společnosti LIMART, a.s., v rámci kterého byl žalobce jako třetí osoba a nikoliv jako daňový subjekt toliko vyzván k zaplacení za LIMART, a.s. a tato výzva k zaplacení byla jediným úkonem, který byl ze strany celních orgánů vůči žalobci učiněn. S žalobcem nebylo vedeno žádné řízení o vyměření DPH. Proto navazující soudní řízení nemohou mít účinky stavení prekluzivní lhůty u práva celních orgánů vyměřit DPH žalobci jako údajnému ručiteli. Celní úřad Brno zahájil řízení o vyměření celního dluhu proti žalobci až oznámeními ze dne 16. 2. 2009 a v jeho rámci vydal nové rozhodnutí o vyměření DPH. Pokud je napadeným rozhodnutím žalovaného schválený platební výměr Celního úřadu Brno úkonem v řízení vyměřovacím zahájeném proti žalobci oznámením ze dne 16. 2. 2009, pak jsou rozhodnutí celních orgánů nezákonná pro prekluzi práva vyměřit DPH žalobci jako ručiteli, když soudní řízení o správní žalobě a kasační stížnosti byla vedena ohledně jiných právních vztahů mezi žalobcem a celními orgány.

[8] V rámci dalších žalobních námitek žalobce namítl, že žalovaný ani celní úřad nebyly oprávněni opětovně vydat platební výměry poté, co byly předchozí platební výměry a rozhodnutí žalovaného zrušeny soudem, neboť soud svými přecházejícími rozhodnutími vytvořil překážku věci rozhodnuté. Dále se žalobce domáhal nezákonnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu, že rozhodnutí bylo vydáno za použití čl. 217 odst. 1 celního kodexu Společenství a za použití dalších ustanovení kodexu, čímž bylo porušeno ustanovení § 111

bod 1. zákona č. 235/2004 Sb. Dále namítl, že obchodované zboží nepochází z obchodu mezi společnostmi a třetími zeměmi, a proto se kodex nepoužije. Další pochybení shledal žalobce v chybné aplikaci právních předpisů, když celní dluh vznikl před 1. 5. 2004, ale byly použity předpisy platné po 30. 4. 2004, a to zejména ustanovení § 260l celního zákona a ustanovení § 269 celního zákona, které žalobce vyložil jako hmotněprávní bylo s účinností od 1. 5. 2004 zrušeno a nemohlo být více použito, a tedy splatnost cla či daně nemohla po 1. 5. 2004 nastat. Zároveň dle žalobce není možno použít závěry Evropského soudního dvora o použití hmotně a procesněprávních předpisů s ohledem na intertemporální ustanovení ust. § 111 bod 1. a 2. zákona č. 235/2004 Sb. pro DPH, když ustanovení o splatnosti cla je dle žalobce hmotněprávní ustanovením a nikoliv procesněprávním. Dalšími žalobními námitkami žalobce tvrdil, že nikdy neručil za celní dluh, pro který bylo DPH vyměřeno, neboť ručil pouze za jednotlivé části výrobní linky, a že nezaručil celní dluh ani u jedné z celních operací, když ani jeden ze záručních dokladů neobsahuje jednu ze základních náležitostí, a to razítko dlužníka.

[9] Shora uvedené žalobní námitky uplatnil žalobce shodně ve všech věcech spojených u zdejšího soudu ke společnému projednání. Nadto ve věci projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Af 1/2012 (30 Ca 116/2009) uplatnil žalobce další dvě žalobní námitky, a to že smontování tvářecí linky v režimu dočasněho uskladnění není nesplním povinností stanovených pro zboží dočasně uskladněné, a i kdyby, tak by neměla zásadní vliv na dočasně uskladněné zboží, a dále že celní úřad nesprávně stanovil výše dluhu, když cena byla zjištěna součtem cen jednotlivých součástí linky, ale zahrnuje i náklady které mely být vynaloženy až po dovozu do ČR.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval ohledně stavení prekluzivních lhůt argumenty uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, odkázal na předchozí vývoj soudní judikatury v dané věci, zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č.j. 9 Afs 58/2007-96. Uzavřel, že soudem přezkoumávaná předchozí rozhodnutí celních orgánů se týkala uplatnění práva ve věcech daní, a proto lze na daný případ aplikovat ust. § 41 soudního řádu správního. Ohledně dalších žalobních námitek odkázal na žalobou napadená rozhodnutí.

IV. Předcházející řízení před krajským soudem

[11] Krajský soud v Brně o žalobách rozhodl rozsudky ze dne 21. 6. 2011 ve věcech sp. zn. 30 Ca 116/2009, 30 Ca 124/2009, 30 Ca 125/2009, 30 Ca 126/2009, 30 Ca 127/2009, o věci samé bez jednání za splnění podmínek v ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a to prekluzi práva vyměřit daň z přidané hodnoty žalobci jako ručiteli.

[12] Žalovaný napadl rozsudky Krajského soudu v Brně kasačními stížnostmi, na jejichž základě zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2011 č.j. 1 Afs 64/2011-73 citované rozsudky krajského soudu, když dospěl k jinému závěru na prekluzi práva v souzené věci, a to z toho důvodu, že byla „*Rozhodnutí o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka*“ ze dne 21. 10. 2004 a 25. 10. 2004 rozhodnutími činěnými v řízení vyměřovacím vůči žalobci

jako ručители. Skutečnost, že tato rozhodnutí byla vydána nezákonným způsobem, neboť neproběhlo řádné vyměřovací řízení, ve kterém by mohl žalobce plně uplatnit svá procesní práva, na tomto závěru nemůže ničeho změnit. Tyto vady řízení totiž měly (a mohly) být zhojeny v dalších řízeních, která by následovala po předcházejících zrušujících rozsudcích Nejvyššího správního soudu.

[36] Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že předmětem soudních řízení podle soudního řádu správního (vedených před krajským soudem, Nejvyšším správním soudem a následně opět krajským soudem) bylo stanovení daňové povinnosti žalobce jako ručitele, neboť se v jejich rámci projednávaly žaloby proti rozhodnutím o odvoláních proti rozhodnutím o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka, na která, jak je uvedeno výše, je třeba nahlížet jako na rozhodnutí, kterými se poprvé stanoví výše celního dluhu pro ručitele. Nejvyšší správní soud nespatřuje žádný důvod, pro který by se měla předcházející soudní řízení považovat za řízení o dani vyměřené dlužníku, jak dovozuje krajský soud. Byť totiž v dotčených věcech proběhlo (před zrušením rozhodnutí celních orgánů krajským soudem) řádné vyměřovací řízení pouze vůči dlužníku, dle závěrů učiněných rozšířeným senátem je nutno pohlížet na rozhodnutí o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka jako na akty vydané v rámci vyměřovacího řízení vůči ručiteli.

[37] V souvislosti s vypořádáním těchto kasačních námitek je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2011, č. j. 9 Afs 65/2012-56, který konstatoval, že „[k]e stavění lhůt uvedených v § 41 s.ř.s. dochází v návaznosti na samotný fakt, že v dané věci probíhá soudní řízení podle s.ř.s., na žádnou jinou skutkovou okolnost není stavění lhůt dle § 41 s.ř.s. vázáno. Pokud tedy stěžovatel odvíjí svou argumentaci, že ke stavění lhůt v daném případě nedošlo, od skutečnosti, že nedošlo k prokázání doručení platebního výměru dne 27. 9. 2004 a skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2005, č. j. 2286/110/2005-Bud, nemělo být ani vydáno, jde o argumentaci, která se zcela míjí se zněním ust. § 41 s.ř.s., pro které jsou uvedené skutečnosti nerozhodné. Ze shodných důvodů nemůže užití ust. § 41 s.ř.s. v posuzovaném případě zvrátit ani námitka stěžovatele, že platební výměr mu byl doručen v době, kdy probíhalo řízení před soudem, tedy v době, kdy prekluzivní lhůta k vyměření či doměření daně neběžela. I zde jde o skutečnost, které zákon nepřiznává žádný vliv na stavění lhůt k vyměření či doměření daně. Jak bylo uvedeno, stavění lhůt dle § 41 s. ř. s. je vázáno na podmínku soudního řízení ve správním soudnictví, které probíhá v dané věci, tato podmínka byla splněna, jelikož právě v souzené věci v minulosti probíhala soudní řízení, takže po dobu jejich běhu došlo ke stavění lhůt k vyměření či doměření daně.“ Jak vyplývá z citovaného judikátu, pro možnost aplikace § 41 s.ř.s. musejí nastat dvě kumulativní podmínky, přičemž tyto postačují k naplnění hypotézy daného ustanovení; jsou jimi: podmínka vedení soudního řízení ve správním soudnictví a skutečnost, že toto řízení probíhá „v dané věci“, tedy v některé z věcí taxativně vymezených v § 41 s.ř.s. Nastoupení těchto dvou okolností bez dalšího vede k nutnosti aplikace § 41 s.ř.s.; nemusí být tedy zkoumány žádné další skutkové okolnosti či podmínky (tedy např. zda byla rozhodnutí správních orgánů řádně doručována, zda byla zákonným způsobem vydána apod.).

[38] V nyní projednávaných věcech není mezi stranami sporu, že byla vedena soudní řízení podle soudního řádu správního, sporným je, zda se jednalo o řízení „v dané věci“. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud výše (srov. bod [33] a násl. rozsudku) dovodil, že předcházející soudní řízení byla vedena v souvislosti se stanovením povinnosti žalobce uhradit za dlužníka daň z přidané hodnoty, jednalo se zcela jistě o soudní řízení ve věcech daní vedená se žalobcem, tedy řízení „v dané věci“. Proto je dle Nejvyššího správního soudu

nutno dát za pravdu stěžovateli a) a v nyní projednávaných věcech plně uplatnit ustanovení o stavení běhu prekluzivních lhůt ve smyslu § 41 s.ř.s.

[39] Krajský soud tedy pochybil, pokud dovedl, že v souzených věcech nelze aplikovat ustanovení o stavení běhu prekluzivních lhůt pro vyměření daně podle § 41 s.ř.s., čímž zatížil svá rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Tyto kasační námitky stěžovatele a) jsou tedy důvodné.“

[13] Následně zavázal Nejvyšší správní soud zdejší soud následujícím právním názorem: „Je tedy na krajském soudu, aby otázku prekluze posoudil na základě shora rozvedených úvah, zejména pak na dané případy aplikoval § 41 s.ř.s. Pokud by následně dospěl k závěru, že k prekluzi nedošlo, přistoupí k přezkoumání napadených rozhodnutí v rozsahu všech uplatněných žalobních bodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 7 Afs 15/2012 - 89).

[47] V takovém případě bude zásadní pro další postup ve věcech zejména posouzení žalobní námitky, podle které, zrušil-li krajský soud odvolací i prvostupňové rozhodnutí celních orgánů, nebylo možno vést nová řízení a vydávat nová meritorní rozhodnutí. V této souvislosti se bude muset krajský soud vypořádat také se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v usneseních ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75 (publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS), a usnesení ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76, publ. pod č. 1997/2010 Sb. NSS.“

V. Opětovné posouzení věci krajským soudem

[14] Na základě takto formulovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu přistoupil soud k opětovnému přezkumu žalobou napadených rozhodnutí a o žalobách rozhodl poté, co ve věci nařídil jednání, neboť nebyly dány podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání. V rámci hodnocení věci soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, když o jednotlivých žalobních námitkách uvážil následovně.

V.a Prekluze

[15] Za zásadní pro řešení námitky prekluze a event. následující námitky ohledně možnosti celního úřadu opětovně ve věci rozhodnout považuje soud zodpovězení otázky, zda bylo vedeno proti ručiteli od počátku vyměřovací řízení a pokud ano, zda byla v rámci vyměřovacích řízení vydána rozhodnutí o stanovení daně – platební výměry.

[16] V původním řízení obdržel žalobce rozhodnutí o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka. Charakterem uvedeného rozhodnutí se zabýval rozšířený senát NSS, který v usnesení ze dne 16. 10. 2008, č.j. 9 Afs 58/2007-96, uvedl: „Platební výměr podle § 260l odst. 1 celního zákona (v projednávané věci celním orgánem nadepsán rozhodnutí o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka) je v materiálním smyslu rozhodnutím, kterým se stanoví výše cla pro ručitele. Pro tento náhled na rozhodnutí vydávaná podle § 260l celního zákona se jednoznačně vyslovil Ústavní soud, nejnověji ve svém nálezu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. I. ÚS 2345/07, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, ze starší judikatury také nálezy pod sp. zn. I. ÚS 445/2000; I. ÚS 446/2000; I. ÚS 447/2000 a I. ÚS 448/2000). V tomto nejčerstvějším nálezu Ústavní soud jednak odkázal na své dosavadní (materiální) vnímání

výzvy ručiteli coby rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, kterou se adresátovi zakládají práva a povinnosti. Dále konstatoval, že práva a povinnosti lze jak v daňovém, tak v celním řízení ukládat pouze na základě rozhodnutí. Samotné prohlášení ručitele v záruční listině tuto povahu nemá, stejně jako ji s účinky pro ručitele nemá vyměření daňového či celního dluhu vůči dlužníkovi. Ústavní soud tedy odmítl konstrukci, že povinnost ručitele k uhrazení dluhu by vznikala ze zákona ve spojení s právní skutečností, že dlužník i přes výzvu neplní. Naopak zdůraznil, že na výzvu podle § 260l celního zákona je nezbytné pohlížet jako na rozhodnutí, kterým byla vyměřena daň a kterým bylo zároveň aplikováno hmotné právo (bod 22 citovaného nálezu).“

[17] S ohledem na uvedené usnesení pak Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2011, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí zdejšího soudu v souzené věci, konstatoval, že „Aplikují-li se tyto závěry na nyní souzené věci, byla „Rozhodnutí o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka“ ze dne 21. 10. 2004 a 25. 10. 2004 rozhodnutími činěnými v řízení vyměřovacím vůči žalobci jako ručiteli“, a dále uvedl, že „dle závěrů učiněných rozšířeným senátem je nutno pohlížet na rozhodnutí o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka jako na akty vydané v rámci vyměřovacího řízení vůči ručiteli.“

[18] Z uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu je tak zřejmé, že „rozhodnutí o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka“ ze dne 21. 10. 2004 a 25. 10. 2004 jsou rozhodnutími činěnými v řízení vyměřovacím vůči žalobci jako ručiteli a že Nejvyšší správní soud nepovažuje předcházející soudní řízení za řízení o dani vyměřené dlužníku, jak dovozoval zdejší soud.

[19] Podle ustanovení § 268 odst. 1 celního zákona jakmile byla částka cla zapsána do evidence, musí být bez zbytečného odkladu dlužníkovi doručeno písemné sdělení nebo rozhodnutí o jejím vyměření; je-li celní prohlášení podáno ústně nebo jiným úkonem, může být částka cla sdělena ústně. Je-li celní prohlášení podáno elektronicky, může celní úřad sdělit částku cla i elektronicky.

Podle odst. 2 téhož ustanovení pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení byl-li před uplynutím lhůty uvedené v odstavci 2 učiněn úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl.

A konečně dle odst. 4 citovaného ustanovení lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence uvedené v odstavcích 2 a 3 neplatí v případě, kdy příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu.

[20] Obecně pro všechny souzené věci platí, že platebním výměrem se daň vyměřuje a nelze jej tedy považovat za úkon směřující k vyměření daně, který přerušuje běh tříleté lhůty podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2006, č.j. 2 Afs 52/2005-94).

[21] V konkrétních souvislostech dospěl soud k závěru, že prekluzivní lhůta pro vyměření cla ručiteli neuplynula, a to z následujících důvodů. Jednotnou celní deklaraci podala společnost LIMART a.s. dne 1. 9. 2003 a dne 2. 9. 2003 bylo o ní vydáno rozhodnutí. Lhůta pro vyměření ručiteli počala běžet 31. 12. 2003.

[22] Ve věci sp. zn. 30 Af 6/2012 byl první platební výměr vydán dne 21. 10. 2004 (č.j. 400202/2004), rozhodnutí o odvolání pak dne 15. 4. 2005 (č.j. 1133-02/05-0101-21 – právní moc 20. 4. 2005). Rozhodnutí o odvolání bylo napadeno žalobou doručenou soudu dne 20. 6. 2005. O této žalobě rozhodl soud rozsudkem ze dne 4. 10. 2006, č.j. 30 Ca 163/2005-59, který nabyt právní moci dne 14. 11. 2006. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost doručená ke krajskému soudu dne 23. 11. 2006 a bylo o ní rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č.j. 9 Afs 78/2007-102. V návaznosti na toto rozhodnutí rozhodl opětovně krajský soud rozsudkem č.j. 30 Ca 263/2008-121 ze 22. 12. 2008, který nabyt právní moci dne 29. 1. 2009.

[23] Celní úřad opětovně vydal platební výměr dne 1. 4. 2009, č.j. 2476-05/09-016200-021, a o odvolání proti platebnímu výměru rozhodl žalovaný dne 24. 7. 2009 pod č.j. 4445-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci 29. 7. 2009.

[24] Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že bylo rozhodnuto v rámci prekluzivní lhůty, když ze lhůty uplynul 1 rok 11 měsíců a 28 dnů.

[25] Ve věci sp. zn. 30 Af 5/2012 byl první platební výměr vydán dne 21. 10. 2004 (č.j. 400206/2004), rozhodnutí o odvolání pak dne 15. 4. 2005 (č.j. 1419-02/05-0101-21 – právní moc 20. 4. 2005). Rozhodnutí o odvolání bylo napadeno žalobou doručenou soudu dne 20. 6. 2005. O této žalobě rozhodl soud rozsudkem ze dne 4. 10. 2006, č. j. 30 Ca 166/2005-59, který nabyt právní moci dne 14. 11. 2006. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost doručená ke krajskému soudu dne 23.11.2006 a bylo o ní rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Afs 78/2007-102. V návaznosti na toto rozhodnutí rozhodl opětovně krajský soud rozsudkem č.j. 30 Ca 266/2008-112 ze 22. 12. 2008, který nabyt právní moci dne 29. 1. 2009.

[26] Celní úřad opětovně vydal platební výměr dne 1. 4. 2009, č.j. 2472-05/09-016200-021, a o odvolání proti platebnímu výměru rozhodl žalovaný dne 24. 7. 2009 pod č.j. 4444-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci 29. 7. 2009.

[27] Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že bylo rozhodnuto v rámci prekluzivní lhůty, když ze lhůty uplynul 1 rok 11 měsíců a 28 dnů.

[28] Ve věci sp. zn. 30Af 4/2012 byl první platební výměr vydán dne 21. 10. 2004 (č.j. 400203/2004), rozhodnutí o odvolání pak dne 15. 4. 2005 (č.j. 1132-02/05-0101-21 – právní moc 20. 4. 2005). Rozhodnutí o odvolání bylo napadeno žalobou doručenou soudu dne 20. 6. 2005. O této žalobě rozhodl soud rozsudkem ze dne 7. 2. 2007, č.j. 30 Ca 162/2005-55, který nabyt právní moci dne 22. 2. 2007. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost doručená ke krajskému soudu dne 1. 3. 2007 a bylo o ní rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Afs 78/2007-102. V návaznosti na toto rozhodnutí rozhodl opětovně krajský soud rozsudkem č.j. 30Ca 264/2008-113 ze 22. 12. 2008, který nabyt právní moci dne 29. 1. 2009.

[29] Celní úřad opětovně vydal platební výměr dne 1. 4. 2009, č.j. 2470-05/09-016200-021, a o odvolání proti platebnímu výměru rozhodl žalovaný dne 24. 7. 2009 pod č.j. 4443-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci 29. 7. 2009.

[30] Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že bylo rozhodnuto v rámci prekluzivní lhůty, když ze lhůty uplynul 1 rok 11 měsíců a 26 dnů.

[31] Ve věci sp. zn. 30 Af 3/2012 byl první platební výměr vydán dne 21. 10. 2004 (č.j. 400205/2004), rozhodnutí o odvolání pak dne 15. 4. 2005 (č.j. 1418-02/05-0101-21 – PM 20. 4. 2005). Rozhodnutí o odvolání bylo napadeno žalobou doručenou soudu dne 20. 6. 2005. O této žalobě rozhodl soud rozsudkem ze dne 7. 2. 2007, č. j. 30 Ca 165/2005-56, který nabyl právní moci dne 28. 2. 2007. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost doručená ke krajskému soudu dne 1. 3. 2007 a bylo o ní rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Afs 78/2007-102. V návaznosti na toto rozhodnutí rozhodl opětovně krajský soud rozsudkem č.j. 30 Ca 265/2008-101 ze 22. 12. 2008, který nabyl právní moci dne 29. 1. 2009.

[32] Celní úřad opětovně vydal platební výměr dne 1. 4. 2009, č.j. 2470-05/09-016200-021, a o odvolání proti platebnímu výměru rozhodl žalovaný dne 24. 7. 2009 pod č.j. 4443-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci 29. 7. 2009.

[33] Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že bylo rozhodnuto v rámci prekluzivní lhůty, když ze lhůty uplynul 1 rok 11 měsíců a 26 dnů.

[34] Ve věci sp. zn. 30 Af 1/2012 byl první platební výměr vydán dne 25. 10. 2004 (č.j. 400217/2004), rozhodnutí o odvolání pak dne 7. 3. 2005 (č.j. 1142-02/05-0101-21 – právní moc dne 9. 3. 2005). Rozhodnutí o odvolání bylo napadeno žalobou doručenou soudu dne 20.6.2005. O této žalobě rozhodl soud rozsudkem ze dne 6. 5. 2005, č. j. 30 Ca 124/2005-68, který nabyl právní moci dne 29. 11. 2006. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost doručená ke krajskému soudu dne 6. 12. 2006 a bylo o ní rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č.j. 9 Afs 98/2007-101. V návaznosti na toto rozhodnutí rozhodl opětovně krajský soud rozsudkem č.j. 30 Ca 268/2008-121 ze 22. 12. 2008, který nabyl právní moci dne 29. 1. 2009.

[35] Celní úřad opětovně vydal platební výměr dne 1. 4. 2009, č.j. 2478-05/09-016200-021, a o odvolání proti platebnímu výměru rozhodl žalovaný dne 3. 7. 2009 pod č.j. 4446-2/2009-010100-21, které nabylo právní moci 9. 7. 2009.

[36] Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že bylo rozhodnuto v rámci prekluzivní lhůty, když ze lhůty uplynul 1 rok 9 měsíců a 18 dnů.

V.b Opětovné vydání platebních výměrů

[37] Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu zabývat se v případě vyloučení prekluze práva vyměřit celní dluh všemi námitkami žalobce a zejména posoudit námitku, dle které, zrušil-li krajský soud odvolací i prvostupňové rozhodnutí celních orgánů, nebylo možno vést nová řízení a vydávat nová meritorní rozhodnutí.

[38] Již výše soud uvedl, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že proti žalobci bylo vedeno vyměřovací řízení (byť nebylo vedeno řádně) a v tomto řízení byla vydána rozhodnutí, která byla, jakkoliv nazvána jinak, platebními výměry podle § 260l celního zákona, kterými byla vyměřena daň a kterými bylo zároveň aplikováno hmotné právo.

[39] V předcházejících rozhodnutích ve věcech sp. zn. 30 Ca 263/2008, 30 Ca 266/2008, 30 Ca 264/2008, 30 Ca 265/2008 a 30 Ca 268/2008 zrušil zdejší soud prvotní rozhodnutí žalovaného i celního úřadu pro vady řízení, které dle závěrů Nejvyššího

správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2011 „*měly (a mohly) být zhojeny v dalších řízeních, která by následovala po předcházejících zrušujících rozsudcích Nejvyššího správního soudu.*“ Senát 30 Ca tak postupoval v souladu s názorem zastávaným částí soudní praxe, která dospívala k závěru o možnosti zrušit platební výměr prvostupňového správce daně pro procesní vady. S ohledem na rozpornou praxi se otázkou možnosti zrušit prvostupňové rozhodnutí vydané na základě zákona o správě daní a poplatků a následnými kroky v daňovém řízení opakovaně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který nejprve hodnotil tuto otázku v rozhodnutí ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, v němž konstatoval, že „*část praxe odlišovala zrušení platebního výměru z procesních důvodů od zrušení z důvodu, že daň neměla být vůbec vyměřena či doměřena, a že tento postup také nacházel určitý ohlas v rozhodovací praxi soudů. To je ostatně také důvodem, proč se tímto problémem zabývá rozšířený senát. Je třeba zopakovat, že zrušení platebního výměru pro procesní vady s tím, že správce daně prvního stupně může v daňovém řízení pokračovat, je obcházením zákonné záповědi možnosti zrušení a vrácení věci v odvolacím řízení.*“ K samotnému daňovému řízení po zrušení platebního výměru uvedl, že „*rozšířený senát tak v této otázce dospěl k závěru, že rozhodnutím o zrušení platebního výměru daňové řízení končí a toto rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté.*“ A dále konstatoval, že „*Daňový řád nezná možnost zrušení rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, správce daně prvního stupně nemůže pokračovat v daňovém řízení a vydat další platební výměr. Pokud tak učiní a platební výměr znovu vydá, pak ovšem ve srovnání s obecným chápáním nicotnosti nelze dojít k závěru, že tento platební výměr naplňuje znaky, které z něho činí nicotný akt. Je vydán orgánem, který je orgánem veřejné moci nadaným pravomocí vydávat platební výměry, a pokud netrpí jinou zjevnou těžkou vadou, vyvolá právní následky. Vylučuje-li zákon opětovné vydání platebního výměru správcem daně, pak se jedná o rozhodnutí nezákonné. Nezákonnost aktu musí být před soudem namítána.*“

[40] Po citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu NSS následovalo navazující rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76, ve kterém rozšířený senát uvedl: „*29. Ze závěru rozšířeného senátu v popsané věci tak vyplývá, že prvostupňový orgán v daňovém řízení nemůže po zrušení svého rozhodnutí (platebního výměru) v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí nové. Nemůže-li tak učinit po zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem, nemůže tak učinit ani po zrušení platebního výměru soudem. Úvaha soudu, zda doplnění řízení přesahuje možnosti odvolacího řízení, zde nemá místa, neboť z citovaného usnesení rozšířeného senátu lze dovodit, že odvolací orgán je oprávněn ke všem úkonům, jimiž je třeba řízení doplnit a že je dokonce oprávněn i změnit způsob stanovení daně. Pokud tedy byl výše označený dodatečný platební výměr ze dne 9. 12. 2004 spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2005 zrušen rozsudkem krajského soudu ze dne 28. 3. 2007, nemůže správce daně I. stupně v řízení pokračovat. Přitom krajský soud zrušil uvedený dodatečný platební výměr právě pro procesní pochybení spočívající v neprovedení výsledku svědků a pro nejasnosti ve způsobu stanovení daně -tedy pro vady, které by mohl a měl v dalším řízení odstranit odvolací orgán sám.*

30. *Zrušil-li soud dodatečný platební výměr, nemůže být vydán znovu a nepřichází v úvahu ani pokračování daňového řízení.*“

[41] Ve věci sp. zn. 1 Afs 64/2011 Nejvyšší správní soud najisto postavil, že proti žalobci bylo vedeno vyměřovací řízení, v tomto řízení byly vydány platební výměry, které byly napadené odvoláními, o kterých rozhodl soud v konečné fázi tak, že je zrušil včetně platebních výměrů. Dle názoru soudu není možný jiný závěr než, že zrušením platebních výměrů celního úřadu (jakkoliv byly nazvány jinak) rozhodnutími zdejšího soudu ve věcech sp.zn. 30 Ca 263/2008, 30 Ca 266/2008, 30 Ca 264/2008, 30 Ca 265/2008 a 30 Ca 268/2008,

navodil zdejší soud situaci, kdy prvostupňový orgán nemohl vydat nový platební výměr a nebylo prostoru pro pokračování celního řízení proti žalobci, a to s ohledem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména s ohledem na citovaná rozhodnutí rozšířeného senátu NSS. Vliv na uvedený závěr nemají ani důvody, pro které byla rozhodnutí žalovaného a celního úřadu v předcházejících soudních řízeních zrušena, jak o tom svědčí i rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76, které se zabývalo situací, kdy krajský soud zrušil dodatečný platební výměr pro procesní vady, byť zjevně reparaovatelné v odvolacím řízení. Není případný názor žalovaného srovnávající zrušení platebních výměrů celního úřadu s osvědčením neplatnosti platebního výměru dle ustanovení § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, neboť k osvědčení neplatnosti může přistoupit správce daně, který rozhodnutí vydal toliko z taxativně vymezených důvodů (*Chybí-li v rozhodnutí některá z ostatních základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání*), které jsou však odlišné od důvodů, pro které přistoupil ke zrušení platebních výměrů soud (*procesní vady ve vedeném vyměřovacím řízení*).

[42] S ohledem na to, že rozhodnutím o zrušení platebního výměru daňové řízení končí a toto rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté a vylučuje-li zákon opětovné vydání platebního výměru správcem daně, pak se jedná v případě opětovně vydaného platebního výměru o rozhodnutí nezákonné. Žalobce v řízení vznesl námitku věci rozhodnuté, tedy soud je povinen k namítané nezákonnosti napadených rozhodnutí přihlédnout, neboť platila-li překážka věci rozhodnuté pro prvoinstanční rozhodnutí, platí samozřejmě i pro rozhodnutí žalovaného.

[43] Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí trpí nezákonností danou rozhodnutím ve věci za existence překážky věci rozhodnuté ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.r.s.

[44] Přestože překážka věci rozhodnuté má obdobný procesní důsledek jako prekluze, tedy opětovnou nemožnost v téže věci rozhodnout, zabýval se soud alespoň ve stručnosti i ostatními námitkami žalobce, jakkoliv to považuje ve věci za nadbytečné, neboť případná zjištěná pochybení celního úřadu nebude lze v následujícím řízení odstranit a ani v případě, že by soud shledal ostatní námitky nedůvodné, nemohou tato zjištění zvrátit závěr soudu o zrušení rozhodnutí žalovaného.

V.c Ostatní námitky žalobce

[45] Žalobce napadal rozhodnutí žalovaného dále z důvodů nezákonnosti, kterou spatřoval v tom, že rozhodnutí bylo vydáno za použití čl. 217 odst. 1 celního kodexu Společenství a za použití dalších ustanovení kodexu, čímž bylo porušeno ustanovení § 111 bod 1. zákona č. 235/2004 Sb. Dále namítl, že obchodované zboží nepochází z obchodu mezi společenstvím a třetími zeměmi, a proto se kodex nepoužije. Další pochybení shledal žalobce v chybné aplikaci právních předpisů, když celní dluh vznikl před 1. 5. 2004, ale byly použity předpisy platné po 30. 4. 2004, a to zejména ustanovení § 260l celního zákona a ustanovení § 269 celního zákona, které žalobce vyložil jako hmotněprávní bylo s účinností od 1. 5. 2004 zrušeno a nemohlo být více použito, a tedy splatnost cla či daně nemohla po 1. 5. 2004 nastat. Zároveň dle žalobce není možno použít závěry Evropského soudního dvora o použití hmotně a procesněprávních předpisů s ohledem na intertemporální ustanovení ust. § 111 bod 1. a 2.

zákona č. 235/2004 Sb. pro DPH, když ustanovení o splatnosti cla je dle žalobce hmotněprávní ustanovením a nikoliv procesněprávním.

[46] K první části uvedených námitek soud konstatuje, že žalovaný změnil rozhodnutí prvostupňového celního úřadu a aplikaci ustanovení § 269 celního zákona vypustil a namísto tohoto ustanovení použil pro stanovení dluhu a jeho splatnosti ustanovení § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Tedy soud nepovažuje za nutné se zabývat aplikací ustanovení § 269 celního zákona v souzené věci. Aplikací ustanovení § 101 zákona o dani z přidané hodnoty se soud zabývá v dalším textu.

[47] Soud při hodnocení těchto žalobních námitek vzal v potaz, že hlavním celním dlužníkem je společnost LIMART, a.s. Žalobce nebyl jediným ručitelem za celní dluhy společnosti LIMART, a.s., přičemž soudu je z jeho úřední činnosti známo, že u Krajského soudu v Brně je vedena řada řízení o žalobách dalších ručitelů za celní dluhy společnosti LIMART. Jedním z těchto ručitelů je i společnost NIETEN INTERNATIONALE SPEDITION. Žaloby uvedené společnosti jsou u zdejšího soudu řešeny senátem 29 Af, přičemž žaloby řešené senátem 29 Af obsahují shodné uvedené právní námitky stran nezákonnosti napadených rozhodnutí žalovaného, které soud řeší i v této věci a které jsou uvedeny pod bodem 45 tohoto rozhodnutí. Nejméně ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 96/2012 již senát 29 Af rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23. 2. 2012, č.j. 29 Af 102/2010-51. S ohledem na jednotný výklad práva soudy a zásadu předvídatelnosti soudního rozhodnutí soud odkazuje na závěry senátu 29 Af stran uvedených shodných námitek, neboť se s jejich hodnocením senátem 29 Af ztotožňuje.

[48] O uvedených námitkách uvažil senát 29 Af následovně: „Pokud žalobce dále namítal, že ve věci měly být aplikovány pouze předpisy ve znění platném do 30. 4. 2004, neboť celní dluh vznikl před 1. 5. 2004, a přitom nezákonnost napadených rozhodnutí podle něj spočívá v tom, že jsou vydána podle řady ustanovení dalších právních předpisů, ve znění platném po 30. 4. 2004, přičemž tak nebylo respektováno ust. § 111 bod 1. ZDPH, nemohl krajský soud ani v tomto žalobci přisvědčit. Žalobci je třeba především vytknout nekonkrétnost žalobní námitky v tom, pokud jen „naznačuje“ nezákonnost napadených rozhodnutí z toho důvodu, že byla vydána podle nespecifikované „řady ustanovení dalších právních předpisů“ ve znění platném po 30. 4. 2004. Pokud žalobce přesně neoznačil konkrétní ustanovení blíže specifikovaných právních předpisů, které byly ve věci nezákonně aplikovány, pak se jedná o zcela nekonkrétní část námitky, kterou se nemohl z tohoto důvodu krajský soud blíže zabývat. Pokud žalobce uvedl, že ust. § 260l celního zákona, ve znění platném před 1. 5. 2004, ale i po něm, je ustanovením hmotněprávním, pak tomu nelze než přisvědčit, přičemž stejný názor zastával i žalovaný v napadeném správním rozhodnutí. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval řádnou aplikací správních předpisů, když současně musel vzít v úvahu dvě zcela rozdílné skutečnosti, a to jednak vznik celního dluhu před vstupem ČR do EU, a jednak vyměřování celního dluhu v současné době (po vstupu ČR do EU), přičemž v souladu s ustálenou judikaturou Evropského soudního dvora bylo nutno v případě hmotněprávních ustanovení aplikovat právní předpisy platné v době vzniku celního dluhu, a v případě procesněprávních ustanovení aplikovat právní předpisy platné v době vydání rozhodnutí. Vedle těchto závěrů žalovaného přisvědčil krajský soud i dalším jeho závěrům vysloveným v napadeném rozhodnutí, konkrétně že ust. § 260l odst. 1 celního zákona, ve znění platném v rozhodné době, je ustanovením hmotněprávním, přičemž v napadeném rozhodnutí na něj bylo správně odkazováno. Současně bylo správně odkazováno na ust. § 260l odst. 2 písm. c) celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, jako na ustanovení procesní. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného v tom, že

v napadeném rozhodnutí jsou uvedena jak ustanovení právních předpisů platných v době vzniku celního dluhu, jde o ustanovení hmotněprávní, tak ustanovení právních předpisů platných v době vydání rozhodnutí, přičemž jde o ustanovení procesněprávní. Námitky týkající se nezákonnosti správních rozhodnutí s ohledem na nesprávnou aplikaci právních předpisů, posoudil krajský soud, s ohledem na výše uvedené, jako nedůvodné, i s přihlédnutím ke skutečnosti, že např. znění ust. § 260l odst. 1 celního zákona, od doby vzniku celního dluhu (3. 12. 2003) do vydání napadeného rozhodnutí (4. 11. 2009), nedoznalo žádných změn (až do 31. 12. 2009).“

Dále v témže rozsudku senát 29 Af konstatoval, že „Soud se dále neztotožnil s námitkou žalobce, týkající se nesprávného stanovení lhůty splatnosti vyměřené DPH dle čl. 222 odst. 1 celního kodexu, když měl být údajně tento postup v rozporu s ust. § 101 odst. 1 věty druhé ZDPH, protože podle žalobce je ustanovení, které upravuje splatnost cla, resp. daně při dovozu, ustanovením hmotněprávním. Krajský soud v Brně se naopak ztotožnil s postupem žalovaného a prvostupňového celního úřadu při stanovení lhůty splatnosti vyměřené DPH, neboť tato povinnost měla být stanovena s odkazem na čl. 222 odst. 1 celního kodexu a ust. § 101 odst. 1 ZDPH, ve znění pozdějších předpisů. Jedná se totiž o ustanovení procesní povahy, a proto i s ohledem na ustálenou judikaturu Evropského soudního dvora, je třeba v daném případě aplikovat ustanovení ohledně splatnosti celního dluhu platné v době vydání rozhodnutí, a nikoliv ustanovení platné v době vzniku celního dluhu. V této souvislosti nelze souhlasit s argumentací žalobce, že jde o ustanovení hmotněprávní, protože stanoví nejzašší mez, v níž má ručitel zmenšit svůj majetek a odevzdat jej ze své majetkové sféry do sféry státu. Podle názoru krajského soudu tomu tak v posuzovaném případě není, přičemž žalobcově argumentaci spíše odpovídá např. institut prominutí DPH, který se promítá do hmotněprávní sféry účastníka, a proto je nutno výhradně aplikovat právní předpisy platné v době vzniku příslušné povinnosti (typově sem patří např. rozhodnutí stanovující povinnost k úhradě cla, dluhu, daně apod.). Naproti tomu procesněprávní ustanovení stanoví pouze po procesní linii, do kdy má být uhrazena již uložená povinnost (povinnost uložená podle hmotněprávního ustanovení), což je posuzovaný případ. Z výše uvedeného vyplývá, že nebylo porušeno ust. § 101 odst. 1 a § 111 bod 1. a 2. ZDPH, a proto žalobní námitky, týkající se nesprávného stanovení lhůty splatnosti vyměřené DPH, krajský soud odmítl jako nedůvodné.“

[49] Další část žalobcem uplatněných námitek byla již pravomocně vyřešena v předcházejících rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Žalobce s názory vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 98/2007 polemizuje. Podle názoru zdejšího soudu se však jedná o závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ke shodným námitkám, které žalobce uplatnil v přecházejících soudních řízeních, nicméně skutkově se jedná o stále jednu a tutéž věc. Jestliže o určité otázce bylo již jednou Nejvyšším správním soudem rozhodnuto, není na zdejším soudu, aby přehodnocoval závěry jasně a zřetelně formulované Nejvyšším správním soudem, nadto jestliže tyto závěry Nejvyšší správní soud formuloval za situace, kdy žalobce v rámci kasační stížnosti namítal nevypořádání těchto námitek krajským soudem, pročez Nejvyšší správní soud zjevně hodnotil tyto námitky namísto zdejšího soudu. Jedná se o následující námitky.

[50] Jde jednak o námitku žalobce, že nikdy neručil za celní dluh, pro který bylo DPH vyměřeno, neboť ručil pouze za jednotlivé části výrobní linky. K této námitce Nejvyšší soud uvedl, že „Ze spisu je naprosto zřejmé, že předmětné zboží, k němuž se vztahuje sporný celní dluh, bylo dovezeno po částech, a že se jednalo nepochybně o tvářecí linku na výrobu trubek (Tube Welding Line PR 400/5.5), která tvoří jeden funkční technologický celek, přičemž tento byl pouze přepravován v rozloženém stavu. Současně ze spisu vyplývá, že jednotlivé dovezené části byly příslušnými rozhodnutími Celního úřadu Brno I schváleny do dočasného skladu. Na

č. l. 38 správního spisu je založena žádost stěžovatele o povolení dovozu linky PR400/5.5 celní zařazení 8455.10.00 v rozloženém stavu ze dne 30. 7. 2003, kde se uvádí, že linka bude přivezena na 11 kamionech v období 1. 6. 2003-31. 8. 2003. Zpětvzetí této žádosti ze dne 9. 9. 2003 bylo učiněno až poté, co Celní úřad Brno I dne 5. 9. 2003 provedl kontrolu dočasně uskladněného zboží (úřední záznam o kontrole založen na č. l. 41 správního spisu), a konstatoval, že jednotlivé části linky se sice nachází v místě stanoveného dočasného skladu, ale jsou zkompletovány a ukotveny k podlaze, tudíž s nimi bylo manipulováno jiným způsobem než povoluje ustanovení § 94 celního zákona, tzn. v rozporu s podmínkami danými jednotlivými rozhodnutími o dočasném uskladnění jednotlivých částí výrobní linky. Pokud celní úřad vydal za této situace pouze jedno souhrnné rozhodnutí o dodatečném vyměření dlužných částek, neshledává Nejvyšší správní soud v tomto postupu ničeho nezákonného. “

[51] V druhé, Nejvyšším správním soudem vypořádané, námitce žalobce tvrdil, že nezaručil celní dluh ani u jedné z celních operací, když ani jeden ze záručních dokladů neobsahuje jednu ze základních náležitostí a to razítko dlužníka. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud ověřil, že celní dluh vznikl z důvodu porušení podmínek stanovených pro dočasně uskladněné zboží [§ 94 a § 241 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon ve znění účinném pro posuzované období, dále jen celní zákon)], přičemž tímto zbožím byla tvářecí linka na výrobu trubek. Tvářecí stroj byl dovezen do České republiky po částech (celkově se jednalo o 11 jednotlivých dodávek zboží) v období od 23. 6. 2003 do 10. 7. 2003, kdy byla celnímu úřadu postupně předložena souhrnná celní prohlášení ke každému z těchto dovozů. Každá dodávka byla v příslušné jednotné celní deklaraci (dále jen JCD) označena jako válcovací stolice na trubky. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále ověřil, že: 1) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 7. 7. 2003, č. j. 40172223-00491-9 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084792 (vše založeno na č. l. 45 správního spisu); 2) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 3. 7. 2003, č. j. 40172223-00475-1 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084774 (na č. l. 46 správního spisu); 3) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 23. 6. 2003, č. j. 40172223-00431-3 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084727 (na č. l. 47 správního spisu); 4) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 8. 7. 2003, č. j. 40172223-00501-9 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 100413 (na č. l. 48 správního spisu); 5) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 1. 7. 2003, č. j. 40172213-00723-8 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 100435 (na č. l. 49 správního spisu); 6) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 24. 6. 2003, č. j. 40172223-00436-2 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084738 (na č. l. 50 správního spisu); 7) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 24. 6. 2003, č. j. 40172223-00435-0 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084737 (na č. l. 51 správního spisu); 8) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 2. 7. 2003, č. j. 40172223-00467-2 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084772 (na č. l. 52 správního spisu); 9) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 2. 7. 2003, č. j. 542 03 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na

základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084771 (na č. l. 53 správního spisu); 10) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 2. 7. 2003, č. j. 541 03 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 084773 (na č. l. 54 správního spisu); a 11) rozhodnutí ve věci dočasného skladu ze dne 10. 7. 2003, č. j. 40172223-00513-5 (shodné s č. JCD) bylo vydáno na základě celního prohlášení z téhož dne a ručitelský závazek za celní dluh vznikl na základě záruční listiny č. 99CZ810000M000015R 100415 (na č. l. 55 správního spisu).

Na některých ze shora specifikovaných záručních listin figuruje v příslušné kolonce podpis ze strany dlužníka, avšak bez otisku razítka, většina listin podpisem opatřena není. Je nesporné, že se ve všech případech jedná o tzv. individuální záruku (takto je v záhlaví předmětná záruční listina i explicitně označena). Zajištění se tedy vztahuje vždy k celnímu dluhu vzniklému z jedné operace se zahraničním zbožím odlišné od režimu tranzitu ve smyslu celního zákona, přičemž tato operace je prováděna jedním subjektem (celním dlužníkem).

Ve vztahu ke stěžovatelem namítané neplatnosti záručních dokladů je třeba na tomto místě uvést, že touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2007, č. j. 5 Afs 75/2007-161, publikovaném ve Sbírce NSS pod č. 1492/2008, přičemž se vyjádřil v tom smyslu, že jakkoli je vzor záručního dokladu stanoven veřejnoprávním předpisem, nelze na tento doklad nahlížet jako na vrchnostenský akt správního orgánu. Nejedná se o individuální správní akt, tedy o rozhodnutí, jímž by bylo rozhodováno o veřejných subjektivních právech a povinnostech stěžovatele. Příslušný doklad vystavuje navíc sám stěžovatel. Pokud tedy záruční doklad neobsahuje veškeré předepsané údaje, nelze pouze z této skutečnosti dovodit jeho neplatnost. Mělo-li by tomu tak být, musel by takový důsledek předvídat veřejnoprávní předpis-celní zákon. Tak je tomu např. v § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, kde zákon s absencí určitých náležitostí spojuje neplatnost rozhodnutí. Pouze v § 260h odst. 2 celního zákona (ve znění v posuzovaném období i ve znění pozdějších předpisů) je stanoveno, že na záručním dokladu uvádí ručitel lhůtu jeho platnosti, a to vyznačením posledního dne této lhůty, přičemž tato lhůta nesmí být delší než jeden rok od data vydání. Pouze tímto údajem je tedy platnost dokladu ze zákona omezena, avšak ani z jeho absence nelze dovodit neplatnost záručního dokladu za situace, pokud údaj o lhůtě zcela chybí, natož pak jeho nicotnost. V posuzovaném případě navíc na všech záručních dokladech tento údaj uveden je.“

[52] Na tomto místě se nad rámec uvedeného patří poukázat na skutečnost, že závěr přijatý k uvedené námitce v rozhodnutí ve věci sp.zn. 9 Afs 98/2007 není izolovaný, nýbrž vychází z předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu, a to z rozsudku ze dne 29. 11. 2007, č. j. 5 Afs 75/2007-161, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1492/2008.

[53] V hodnocení závěrečných dvou žalobních námitek, uplatněných toliko ve věci řešené u zdejšího soudu pod sp.zn. 30 Af 1/2012 (30 Ca 116/2009), se soud shoduje se žalovaným a odkazuje na rozhodnutí žalovaného. Pouze ve stručnosti, s ohledem na to, že hodnocení těchto námitek nemůže mít vliv na rozhodnutí zaujaté v souzených věcech, soud uvádí následující.

[54] K námitce, že smontování jednotlivých částí tvářecí linky není nesplním povinností stanovených pro zboží dočasně uskladněné, a i kdyby, tak by neměla zásadní vliv na dočasně

uskladněné zboží, lze konstatovat, že se rozpadá do dílčích námitek, o nichž soud uvážil následovně. K možnosti uplatnění námitek ručitelem lze souhlasit se žalobcem, že jako ručitel žalobce může uplatnit námitky, které by příslušely primárnímu dlužníkovi. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí však tato námitka nemá význam, neboť žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal a pouze na závěr zdůraznil, že tyto námitky měl uplatnit především primární dlužník.

[55] K neprovedení výsledku svědků je třeba konstatovat, že celní orgán není povinen provést všechny žalobcem navržené důkazy, pokud jich k objasnění skutkového stavu není třeba. Je však povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s důvody, proč tyto důkazy neprovedl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ke zřejmé, proč neshledal žalovaný výslech svědků nutným, když vycházel z obsahu správního spisu a v něm založených listinných důkazů. Jestliže ze správního spisu bylo prokázáno, že žalobcem namítané celní prohlášení nebylo podáno, považuje i soud za nadbytečné vyslýchat svědky, navíc v době značně časově vzdálené od tvrzeného podání celního prohlášení.

[56] Ohledně samotného sestavení linky, jestliže žalobce tvrdí, že existuje rozpor mezi tím, že se celní úřady zaštiťují názory Nejvyššího správního soudu, že byla dočasně uskladněna tvářecí linka, a zároveň považují za nakládání v rozporu s ustanovení § 94 celního zákona její sestavení, není ani tato námitka důvodná. Nejvyšší správní soud sice hovořil ve výše citovaném rozhodnutí o tvářecí lince jako celku, ale v souvislosti s vydáním jednoho souhrnného rozhodnutí o dodatečném vyměření dlužných částek. V ostatních souvislostech opakovaně zdůrazňuje, že byla linka dovezena po částech (11 částí) a tyto jednotlivé části byly propuštěny do režimu uskladnění v dočasném skladu. Soud tak neshledal rozpor mezi závěry Nejvyššího správního soudu a závěry o porušení ustanovení § 94 celního zákona. Zároveň je zřejmé, že smontováním tvářecí linky bylo nakládáno s jejími jednotlivými částmi v rozporu s režimem dočasného uskladnění, a to s ohledem na obsah ustanovení § 94 celního zákona.

[57] Ohledně nesprávné výše zjištěného dluhu, resp. stran unesení důkazního břemene žalobcem se soud plně ztotožňuje se závěrem žalovaného a konstatuje, že bylo na žalobci, aby předložil všechny důkazy, kterých se dovolává. V souzené věci je tento závěr o to naléhavější, že se žalobce dovolává listiny, která má být založena ve spise správce konkurzní podstaty, potažmo ve spise konkurzního soudu. Je tak zřejmé, že žalobce se mohl pokusit zajistit tento listinný důkaz prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu ustanovení § 44 zákona 99/1963 Sb., občanský soudní řád, přičemž teprve ve chvíli, kdy by bylo zřejmé, že mu nebylo vyhověno, mohl požadovat zajištění tohoto důkazu prostřednictvím celního úřadu, příp. žalovaného. Žalobce tak sám vlastní vinou neunesl důkazní břemeno, protože ani tuto námitkou soud neshledal důvodnou.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[58] V souzené věci shledal soud důvodnou jedinou z žalobcem uplatněných námitek. V rámci jediné úspěšné námítky žalobce namítl nemožnost vydat opětovně platební výměr v situaci, kdy byl, jako prvostupňové rozhodnutí, původní platební výměr zrušen soudem. Soud s ohledem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl v rámci hodnocení této námítky k závěru, že prvostupňový orgán nebyl oprávněn k opětovnému vydání

platebního výměru a jestliže žalovaný za této situace vydaný platební výměr potvrdil, je jeho rozhodnutí nezákonné ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.

[59] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[60] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, pročež mu náleží náhrada nákladů řízení ve výši specifikované níže.

[61] Ohledně výše náhrady nákladů řízení rozhodoval soud v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2010, č.j. 1 Afs 96/2009-87, v němž tento uvedl, že „*Poslední kasační námitkou žalovaný brojil proti výroku krajského soudu o náhradě nákladů řízení. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud přípustnou vázán usnesením rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, www.nssoud.cz. Podstatou námitky je výklad 12 odst. 3 advokátního tarifu, který zní: při spojení dvou nebo více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno zákonem, se zvyšuje mimosmluvní odměna náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech. Spornou otázkou je okamžik, odkdy je třeba pro účely výpočtu mimosmluvní odměny brát věci za spojené, zda od počátku řízení nebo až od rozhodnutí soudu o jejich spojení. Nejvyšší správní soud se pro účely rozhodování o nákladech řízení ve správním soudnictví přiklonil k první výkladové alternativě zastávané žalovaným. Soudní řád správní v § 39 odst. 1 umožňuje spojení samostatných žalob směřujících proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí. Smyslem § 12 odst. 3 advokátního tarifu je pak reagovat právě na tyto situace, kdy zdaleka nejvíce času a odborné erudice je třeba věnovat vypracování prvé žaloby proti prvému rozhodnutí, zatímco příprava ostatních žalob proti zbývajícím (skutkově souvisejícím) rozhodnutím již tak náročná není. Proto přiznává za první věc (žalobu) odměnu v plné výši, zatímco za další žaloby přiznává jen odměnu v poloviční výši, která reflektuje na jednu stranu daleko menší či žádnou časovou a odbornou náročnost přípravy takových žalob a na druhou stranu nutnost zpracovat ve všech případech žalobu precizním způsobem bez skutkových, právních, ale i pravopisných chyb a chyb v psaní. Vychází přitom z principu, že přiznání náhrady nákladů řízení by mělo odrážet objektivní stav, tj. nahradit náklady za práci, kterou advokát skutečně pro klienta vykonal. Tento objektivní stav skutečně vykonané práce a jemu odpovídající výše přiznané náhrady pak nemůže být ovlivňován tím, kdy – z hlediska časového – soud rozhodne o spojení věcí ke společnému projednání. Pro aplikaci § 12 odst. 3 advokátního tarifu tedy není rozhodné, kdy soud spojí věci ke společnému projednání, ale zda tak učiní. Při výpočtu náhrady nákladů řízení ve spojených věcech je pak nutno použít citované ustanovení na všechny úkony právní služby učiněné od zahájení řízení.*

V projednávané věci je naprosto zřejmé, že žalobce podal patnáct zcela identických žalob, které se liší jen čísly jednacími napadených rozhodnutí a některými marginálními drobnostmi. Za této situace byly naplněny podmínky pro spojení věcí podle § 39 odst. 1 s.ř.s. a je chybou soudu, že tak učinil až po několika měsících a poté, kdy se k žalobám vyjádřil žalovaný a žalobce podal patnáct replik. Oproti vypracování první žaloby byla příprava zbývajících čtrnácti žalob nepoměrně jednodušší záležitostí, zvláště v případě použití základních funkcí textového editoru CTRL+C a CTRL+V. Tuto skutečnost měl krajský soud zohlednit při výpočtu mimosmluvní odměny zástupce žalobce a stanovení náhrady nákladů řízení. Konkrétně měl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení v plné výši (2.100,- Kč) za dva úkony právní služby učiněné v první věci [tj. převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za tyto dva úkony v případě dalších čtrnácti

věcí měl krajský soud v souladu s § 12 odst. 3 advokátního tarifu přiznat náhradu nákladů v poloviční výši (tj. 1050,- Kč za každý úkon právní služby). Pokud jde o třetí úkon právní služby – repliku žalobce, je její podání nepochybně právem žalobce a dokonce jeho povinností, bylo-li mu podání repliky uloženo soudem podle § 74 odst. 1 věta třetí s.ř.s., jak se stalo v projednávaném případě. Z tohoto důvodu neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou námitku žalovaného, že se nejednalo o důvodně vynaložené náklady žalobce. To ovšem nic nemění na výše uvedených závěrech, které je třeba aplikovat i na repliku: zatímco za první repliku jako za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu měl krajský soud žalobci přiznat náhradu nákladů v plné výši, za zbylých čtrnáct replik jen ve výši poloviční.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, v němž Ústavní soud uvedl, že „[ú]stavně konformním výsledkem interpretace zákona č. 549/1991 Sb. však nemůže být taková interpretace, podle níž je účastník řízení povinen platit soudní poplatek za každé správní rozhodnutí, pokud jde o rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkají se týchž účastníků a jsou vydána též den stejným správním orgánem. V tomto smyslu považuje Ústavní soud interpretaci zákona č. 549/1991 Sb. za protiústavní.“ Nejvyšší správní soud pak rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69, dostupném na www.nssoud.cz, dovodil, že „městský soud měl ve stěžovatelském případě povinnost ověřit, zda svými žalobami nenapadá rozhodnutí správního orgánu, která naplňují podmínky popsané v citovaných nálezech. V případě, že by se jednalo o skutkově a právně plně srovnatelné věci, by totiž stěžovatelku nestihala povinnost platit soudní poplatek za každou jednotlivou žalobu. Plně by postačovalo zaplacení soudního poplatku v jedné věci, v ostatních věcech by pak již městský soud nebyl oprávněn po stěžovateli jeho zaplacení požadovat. (...) Shledá-li totiž soud srovnatelnost věcí (ve výše popsaném smyslu), pak žalobci vzniká poplatková povinnost pouze u jedné z nich. Tam, kde poplatková povinnost dána není, nelze žalobce k úhradě soudního poplatku ani vyzývat, ani zastavit řízení pro jeho nezaplacení.“ Nejvyšší správní soud má v projednávaném případě za to, že byly splněny podmínky vymezené Ústavním soudem v citovaném nálezu, neboť žalobce podal žaloby proti skutkově a právně identickým rozhodnutím žalovaného. Poplatková povinnost proto v žalobcově případě činila pouze 2000 Kč za všechny žaloby. Jestliže žalobce zaplatil za každou z patnácti podaných žalob soudní poplatek ve výši 2000 Kč, stíhá krajský soud povinnost vrátit žalobci přeplatek ve výši 28 000 Kč podle § 10 odst. 1 věta druhá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Už vůbec pak nebyl soud oprávněn uložit náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 30.000,- Kč žalovanému.“

[62] Krajský soud v Brně proto rozhodl o nákladech řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 30 Af 1/2012 následovně. V nyní posuzované věci bylo podáno 5 původně samostatných žalob, bylo vedeno 5 samostatných řízení, v každém z nich zástupce žalobce učinil vždy 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu týkající se věci samé – žaloba). Krajský soud v Brně vydal ve věci sp. zn. 30 Af 1/2012 dne 29. 3. 2012 usnesení, kterým samostatná řízení o výše uvedených samostatných žalobách spojil do jednoho řízení vedeného pod sp. zn. 30 Af 1/2012. Po spojení věcí dne 18. 4. 2012 založil žalobce do soudního spisu repliku k vyjádření žalobce ze dne 30. 1. 2012, a to do všech původně vedených spisů. Dále se žalobce a jeho právní zástupce zúčastnili jednání soudu, které bylo nařízeno na den 20. 4. 2012.

[63] Žalobci proto náleží za samostatnou žalobu, jež byla vedena před spojením pod sp. zn. 30 Af 1/2012, podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu týkající se

věci samé – žaloba) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 cit. vyhlášky) a částka k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Dále žalobci náleží náhrada nákladů řízení za repliku ze dne 17. 4. 2012 a účast u jednání na řízeného na den 20. 4. 2012, a to podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za 2 úkony právní služby (jedno písemné podání soudu týkající se věci samé – replika, a účast u jednání) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 cit. vyhlášky) a částka k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). V souvislosti s jednáním u zdejšího soudu vyúčtoval žalobce a jeho právní zástupce cestovné, jehož náhradu soud žalobci taktéž přiznal. Jak žalobce tak i jeho zástupce uplatnili v souzené věci cestovné ve výši jedné poloviny s ohledem na jejich účast u dalšího jednání u zdejšího soudu též den. Celkem žalobce a jeho právní zástupce uplatnili cestovné ve výši 3.876,- Kč, přičemž soud jim po ověření rozhodných skutečností účtované cestovné přiznal. Z uvedených částek náleží žalobci DPH ve výši 20 %, tedy částka 2.695,- Kč. Zároveň soud žalobci přiznal náhradu soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Žalobci proto náleží za samostatnou žalobu, jež byla vedena před spojením pod sp. zn. 30 Af 1/2012, odměna ve výši 18.171,- Kč.

[64] Žalobci dále náleží za podání 4 samostatných žalob, jež byly vedeny u zdejšího soudu před spojením věcí pod sp. zn. 30 Af 3/2012, 30 Af 4/2012, 30 Af 5/2012 a 30 Af 6/2012, podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za 8 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu týkající se věci samé – žaloba) ve výši 1.050,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, cit. vyhlášky za použití ust. § 12 odst. 3 cit. vyhlášky) a částka k úhradě hotových výdajů za 8 úkonů právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), za každou dříve samostatně vedenou věc. Z uvedených částek náleží žalobci DPH ve výši 20 %, tedy částka 2.160,- Kč. Zároveň soud přiznal žalobci náhradu soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, a to s ohledem na náleží Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03. Poplatková povinnost vznikla žalobci ještě před aktuální novelou zákona č. 549/2001 Sb., a s ohledem na to, že rozhodnutí přezkoumávaná v řízeních původně vedených pod sp. zn. 30 Af 3/2012, 30 Af 4/2012, 30 Af 5/2012 a 30 Af 6/2012 byla vydána v totožný den, jsou skutkově a právně identická a týkají se týchž účastníků, dospěl soud k závěru o nutnosti aplikovat citovaný náleží Ústavního soudu. Zbývající soudní poplatky budou žalobci vráceny samostatným usnesením. Žalobci proto dále náleží za 4 původně samostatné žaloby odměna 14.960,- Kč.

[65] Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 33.131,- Kč.

[66] Soud však oproti vyúčtování nákladů, které založil žalobce do soudního spisu nepřiznal žalobci ani částečnou náhradu nákladů řízení za repliku ze dne 17. 4. 2012 založenou do spisů, které byly před spojením věcí vedeny pod sp. zn. 30 Af 3/2012, 30 Af 4/2012, 30 Af 5/2012 a 30 Af 6/2012. Zároveň soud nepřiznal žalobci ani částečnou náhradu nákladů řízení v uvedených věcech ani za účast u jednání. V případě repliky nemá soud za splněnou podmínku ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když nepovažuje tyto náklady za důvodně vynaložené. Žalobce podal repliky do spisu sp. zn. 30 Af 1/2012 po té, co obdržel usnesení soudu o spojení věci a repliky obsahově reagují na vyjádření žalovaného a spojení věcí. Pouze z procesní opatrnosti, jak sám žalobce uvedl, tyto repliky založil i do ostatních spisů. Soud neshledal důvodnost založení replik i do ostatních spisů, které v době předložení repliky byly již s věcí sp. zn. 30 Af 1/2012 spojeny. V případě náhrady nákladů za účast u jednání platí totéž obdobně, nadto soud nepřiznal náhradu nákladů za účast u jednání i z důvodu obsaženého v ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s., když má za to, že jsou ve věci dány

důvody hodné zvláštního zřetele pro částečné nepřiznání náhrady nákladů řízení. Tyto důvody soud spatřuje ve skutečnosti, že žaloby spojené ke společnému projednání jsou obsahově totožné, tedy argumentace uplatněná žalobcem u jednání byla totožná do všech věcí a tedy není důvodu zohledňovat v rámci nákladů řízení to, že jednání proběhlo v pěti spojených věcech.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 20. dubna 2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu